

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **H. L., X**
státní příslušností Čínská lidová republika,
bytem v ČR: X
zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1, č. ev. ČAK 10 687

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, č. j. CPR-6353-3/ČJ-2021-930310-V223

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, č. j. CPR-6353-3/ČJ-2021-930310-V223 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 30. 12. 2021, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021 č. j. CPR-6353-3/ČJ-2021-930310-V223 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 1. 2021 č.j. KRPA-2636-5/ČJ-2021-000022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce předně namítl zjevnou nepřiměřenost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Konkrétně uvedl, že správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy nezletilého žalobce závislého plně na svých rodičích. Zdůraznil, že veškeré jeho sociální, rodinné, studijní i ekonomické vazby jsou pevně spojeny s územím České republiky. Opuštění území České republiky proto není v jeho zájmu, jakož není v zájmu jeho nezletilého bratra T. L. a nezletilé sestry M. L.. Zde žalobce vytkl správním orgánům, že postupovaly v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, když zájmy všech tří nezletilých dětí nijak nevymezily a pouze konstatovaly, že celá rodina může do Čínské lidové republiky vycestovat. Za nesprávné považoval žalobce také konstatování žalovaného, že bratr žalobce T. L. je občanem České republiky pouze de iure, neboť je nabyt v důsledku protiprávního jednání, a měl by také společně s žalobcem vycestovat. Bratr žalobce totiž coby nezletilý neměl žádnou možnost ovlivnit způsob nabytí státního občanství České republiky, pročez shora uvedená okolnost nemůže být při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí kladena k tíži ani jemu ani žalobci. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky realizuje svoje právo na vzdělání a hodlá v tom i nadále pokračovat. Výborně ovládá český jazyk a lze v jeho případě hovořit již o plné integraci do české společnosti.
4. Žalobce také namítl, že žalovanému nijak nepřisluší činit závěry ohledně kvality zdravotní péče v jiných zemích v návaznosti na uplatňování hrozby zhoršení zdravotního stavu nezletilého bratra žalobce.
5. Podle žalobce tak žalovaný na základě nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru o absenci důvodů, jež by nepřiměřeně zasahovaly do soukromého a rodinného života žalobce tak, že by zakládaly nezbytnost setrvání žalobce na území České republiky.
6. Žalobce rovněž uvedl, že správní orgány nedostatečně zkoumaly přiměřenost právě ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Zopakoval přitom, že je nezletilým dítětem a na území České republiky vyrostl a je zde plně integrován, což však žalovaný nijak nezohlednil. V případě vycestování na dobu časově jen těžko odhadnutelnou, by byla ohrožena jeho péče, výchova, výživa a především by došlo k narušení jeho studia, což není v jeho nejlepším zájmu. Žalobce by v takovém případě rovněž ztratil kontakt se spolužáky, vystavil by se hrozbě srovnávacích zkoušek, propadnutí nebo dokonce vyloučení ze studia pro

dlouhodobou nepřítomnost. Odkázal přitom na ust. čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod, jakož i na čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003.

7. Správní orgán podle žalobce též nezkoumaly přiměřenost rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve vztahu k jeho osobě i k rodině žalobce, čímž nezohlednily jeho nejlepší zájem. Zdůraznil přitom, že není s ohledem na svůj věk schopen se o sebe postarat, když i po dosažení zletilosti bude nutné na něj pohlížet jako na nezaopatřené dítě, neboť se bude i nadále připravovat soustavně na své budoucí povolání.
8. Závěrem žalobce poukázal na nepředvídatelnost dalšího vývoje v případě jeho vycestování do Čínské lidové republiky v souvislosti s pandemií nemoci COVID-19, kdy lze i v případě získání pobytového oprávnění jen těžko předvídat dobu odloučení žalobce od nejbližších rodinných příslušníků.
9. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí a plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které shledal naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
11. Žalovaný také v žalobě vyjádřil své přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“).
12. Žalovaný tedy setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí s tím, že ve svém postupu a závěrech neshledal žádné pochybení, a proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
14. Dne 4. 1. 2021 se žalobce dostavil na pracoviště správní orgánu prvního stupně. Svou totožnost prokázal cestovní pasem vydaným Čínskou lidovou republikou č. X, jehož kontrolou a současně lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce nemá žádný druh povolení k pobytu, jež by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky.
15. Dne 4. 1. 2021 žalobce do protokolu o podání vysvětlení sepsaném bez přítomnosti tlumočníka s ohledem na znalost českého jazyka slovem i písmem uvedl mimo jiné, že je státním příslušníkem Čínské lidové republiky a narodil se v České republice, kde žije společně s matkou, otcem a dvěma sourozenci. Všichni tito, až na nezl. bratra žalobce T.

L., jsou také státními příslušníky Čínské lidové republiky. Není mu nic známo o tom, za jakých okolností bratr získal státní občanství České republiky. Žalobce dále uvedl, že se dostavil z důvodu snahy o vyřešení své pobytové situace na radu právního zástupce s tím, že teprve zde na policii se dozvěděl, že nemá platné pobytové oprávnění, o které se předtím nijak nezajímal. V České republice navštěvuje od druhé třídy základní školu, kdy nyní je ve třídě osmé. Do dne podání vysvětlení se domníval, že jeho pobyt v České republice je oprávněný. Žádný doklad po něm v tomto směru nikde, zejména pak ve škole, nechtěli. Žalobce uvedl, že nepracuje a živí jej rodiče. V Číně nemá rodinné ani jiné vazby, kdy rodinu a známé má v České republice, kde pobývá od narození. Čínsky umí slovem, nikoli však již písmem. V Číně také nikdy nebyl. Nedovede si vzhledem k neznalosti písma představit, jak by případně v Číně pokračoval ve svém vzdělávání. Rovněž by měl problém se začleněním do tamní společnosti, kdy celý život žije v České republice.

16. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 22 C 329/2009 ze dne 14. 1. 2010 se podává, že tímto rozsudkem bylo určeno otcovství pana X. C. (otce žalobce) k nezl. H. M. X., nar. X, jehož matkou je paní Q. X., nezjištěného data narození. Z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne X sp. zn. X se podává odsouzení mimo jiné obv. J. J., nar. X, pro skutek spočívající v tom, že se za finanční odměnu nechal zapsat do rodného listu J. Z., nar. X, jako jeho otec za účelem legalizace pobytu matky tohoto dítěte na území České republiky. Z předmětného trestního příkazu se podává, že další skutky, pro které byl tento obvinění uznán vinným, spočívají v jiném jednání a současně se netýkají žalobce ani jeho rodinných příslušníků.
17. Dne 4. 1. 2022 pak vydal správní orgán prvního stupně pod č.j. KRPA-2636-5/ČJ-2021-000022 rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobce nařídil jednání.
19. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
20. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
21. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou*

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

22. Podle čl. 5 návratové směrnice při provádění této směrnice členské státy náležitě zohlední a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavracení.
23. Zdejší soud předně konstatuje, že správní orgány dospěly ke správnému skutkovému zjištění, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. Stejně tak správně neshledaly důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce. Správním orgánům pak za dané situace nezbylo než zvážit, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
24. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí dle § 174a téhož zákona (viz např. rozsudek ze dne 28. 3. 2017, čj. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS; dále srov. např. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, podle kterého se takto postupuje i po novele provedené zákonem č. 222/2017 Sb.). Při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je dle judikatury nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR (rozsudky ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, či ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014-34).
25. Správní orgány k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce přistoupily, byť kupř. žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5 a 6 poněkud v rozporu s tímto v napadeném rozhodnutí vyjádřil názor, že správní orgány jsou v každém případě z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky povinny vydat buď rozhodnutí o správním vyhoštění nebo rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a že žalobcem uplatněné důvody, pro které nemůže vycestovat, lze zohlednit pouze ve stanovené délce lhůty k vycestování z území členských států Evropské unie.
26. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce provedené správními orgány však nemůže obstát, a to zejména z hlediska jeho úplnosti a tím i správnosti a zákonnosti. Místy toto posouzení ze strany správních orgánů též postrádá řádnou oporu ve správním spise.
27. Zdejšímu soudu se rozhodnutí o povinnosti opustit území jeví jako nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce již proto, že žalobce je nezletilým dítětem zcela závislým na svých rodičích, které pobývá již od narození na území České republiky, v současné době se zde vcelku úspěšně vzdělává a je plně integrován do společnosti, což nebylo ze strany správních orgánů nijak zpochybněno. Zcela bez své viny coby nezletilé dítě závislé plně na svých rodičích ovšem bohužel nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, jež by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. V zemi původu nikdy nebyl a čínsky umí jen slovem, nikoli písmem, které je zcela odlišné od písma užívaného v České republice a celé Evropské unii a současně je běžným životě důležité, zejména pak pro zdárný průběh vzdělání žalobce, které je pro žalobce zjevně důležité a vykazuje v této oblasti soukromého života nadprůměrné výsledky. Za těchto poměrů

mimořádných skutkových okolností není v nejvlastnějším zájmu žalobce coby nezletilého dítěte jeho nucené navrácení do země původu. Tento nejvlastnější zájem dítěte je přitom prvořadým kritériem při posuzování přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu čl. 5 návratové směrnice. Co se týče kritérií stanovených ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze nevidět, že z pohledu závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce byl a stále je odkázán na své rodiče, kteří bez zavinění ze strany žalobce nedostaly své povinnosti zajistit žalobci příslušné pobytové oprávnění, jestliže rozhodli o tom, že tento bude pobývat na území České republiky. Pokud tedy lze v případě samotného žalobce vůbec hovořit o protiprávním jednání, není za těchto okolností natolik závažné, aby ospravedlnilo nepochybně významný zásah rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území do jeho soukromého života. To platí obdobně, pokud jde o délku pobytu žalobce na území a o jeho věk, kdy je stále nezletilým (a nezaopatřeným) dítětem, které pobývá na území České republiky po celý svůj život. S tím pak také souvisí intenzivní společenské a kulturní vazby navázané na území České republiky oproti zcela pochopitelně prakticky nulovým vazbám ke státu, jehož je žalobce státním občanem. Soud má tedy za to, že v případě žalobce je splněna většina zákonných kritérií pro posuzování přiměřenosti, jež ve svém souhrnu poměrně přesvědčivě vedou k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie.

28. Správní orgány opřely svůj závěr o přiměřenosti zásahu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce z podstatné části o předpoklad, že rodiče žalobce a jeho sourozenci budou nuceni opustit území členských států Evropské unie, ať již na základě rozhodnutí o správním vyhoštění či rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. S tím však zdejší soud nesouhlasí, a to zejména proto, že jde stále jen o předpoklad, u něhož nelze mít za zcela jisté, že bude naplněn, a také případně, kdy bude naplněn. Ve správním spise navíc není obsažen žádný podklad, z něhož by se dalo zjistit, že správní řízení ve věci správního vyhoštění rodičů či sourozenců žalobce bylo alespoň zahájeno, resp. že jim bylo vydáno rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. Nelze totiž aprobovat ani postup, kdy správní orgány uložily nezletilému žalobci povinnost opustit území, aniž by současně postavily najisto, že totéž opatření bylo uloženo i jeho rodičům (případně též jeho sourozencům), popř., že jim bylo uloženo správní vyhoštění, neboť hrozí nemalé riziko vzniku nepřiměřeného, nežádoucího a zákonodárcem jistě nezamýšleného stavu, kdy by nezletilý žalobce byl definitivně povinen opustit území ještě dříve než (zejména) jeho rodiče, na kterých je zcela závislý a kteří jsou primárně odpovědní za neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky.
29. Se správními orgány lze souhlasit v tom, že platným imigračním předpisům by nejlépe odpovídalo, pokud by celá rodina žalobce vycestovala a zajistila si platné pobytové oprávnění mimo území České republiky. K tomu ovšem není bez dalšího nutné, aby byl nezletilý žalobce takřka za každou cenu nucen opustit území napadeným rozhodnutím, resp. rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Jestliže totiž rodičům žalobce (a případně i jeho sourozencům) bude či bylo (což ze správního spisu není zcela zřejmé) vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění nebo o uložení povinnosti opustit území, bude žalobce muset vzhledem ke své závislosti na nich (nemaje současně také žádné pobytové oprávnění na území České republiky) společně s nimi také vycestovat, a to bez ohledu na to, zda mu byla či nebyla uložena povinnost opustit území České republiky. Rovněž z tohoto pohledu se jeví být napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

30. Co se pak týče samotného předpokladu, že rodiče žalobce a jeho sourozenci budou nuceni opustit území členských států Evropské unie, ať již na základě rozhodnutí o správním vyhoštění či rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, nelze s až takovou jistotou předjímat, že bude skutečně naplněn, a to s ohledem na nezletilého bratra žalobce T. L., který je státním příslušníkem České republiky, a vzhledem k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 301/2019-40, podle kterého povinnost opustit území České republiky [§ 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (pozn. soudu – dnes § 50a odst. 2 písm. c)] uložená cizinci, který je rodičem nezletilého občana České republiky, o kterého výlučně pečuje, je v rozporu s čl. 14 odst. 4 větou druhou Listiny základních práv a svobod, podle níž občan nemůže být nucen k opuštění své vlasti. Žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedené okolnosti, za kterých nezl. T. L. státní občanství České republiky získal, nemají přitom prakticky žádný význam a navíc ani zcela neodpovídají obsahu správního spisu. Soudu zde totiž neušlo, že z trestního příkazu (nikoli rozsudku, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí) Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. X ze dne X se sice podává odsouzení obv. J. J., nar. X, pro skutky spočívající v nepravdivém prohlášení o otcovství dětí matek pocházejících ze zemí, jež nejsou členskými státy Evropského unie, resp. pro skutky spočívající ve zprostředkování takových prohlášení třetími osobami, avšak žádný z těchto skutků se netýkal bratra žalobce nezl. T. L. Z uvedeného trestního příkazu rovněž nijak nevyplývá žalovaným aprobevované zjištění správního orgánu prvního stupně, že obv. J. J. je zapsán jako matrikový otec nezl. T. L. Tato skutečnost by zřejmě mohla být ověřena z rodného listu nezl. T. L. či případného prohlášení o otcovství zajištěného na příslušném matričním úřadu, avšak správní orgány žádný z těchto dokumentů do správního spisu nezaložily. Nelze zde mít tedy nijak za prokázané ani to, že státní občanství jmenovaný získal protiprávním jednáním. Soud tak rovněž nemůže přijmout závěr správních orgánů o přiměřenosti zásahu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce, který je zčásti založen na argumentaci, jež nemá řádnou oporu ve správním spise.
31. Soud nakonec nemůže souhlasit ani s názorem žalovaného uvedeným na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, že správní orgány jsou v každém případě z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky povinny vydat buď rozhodnutí o správním vyhoštění nebo rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a že žalobcem uplatněné důvody, pro které nemůže vycestovat, lze zohlednit pouze ve stanovené délce lhůty k vycestování z území členských států Evropské unie. Podle judikatury zmíněné příkladmo v bodě 24 je i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Nijak z této judikatury nevyplývá, že by se posuzování přiměřenosti v těchto případech mělo omezovat toliko na rámec úvah o délce lhůty stanovené k vycestování z území členských států Evropské unie. Tím méně to vyplývá z platné právní úpravy či návratové směrnice (zejména pak z jejího čl. 5). Za současné platné právní úpravy s přihlédnutím ke znění čl. 5 návratové směrnice a k recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu je tak třeba otevřeně připustit, že v určitých specifických případech, jakým je i případ žalobce, není možné pro nepřiměřenost uložit cizinci ani povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
32. Soud si je vědom výrazné odlišnosti meritorního posouzení věci oproti svým předběžným úvahám naznačeným v usnesení o nepřiznání odkladného účinku žaloby ze dne 31. 1. 2022

č. j. 20 A 86/2021. To je ovšem dáno mimořádnými skutkovými okolnostmi věci a významně větším časovým prostorem pro hlubší analýzu obsahu správního spisu oproti poměrně krátké lhůtě, ve které se rozhoduje o návrhu na přiznání odkladného účinku. Zdejší soud ostatně v označeném usnesení předeslal, že jím nelze meritorní posouzení samotné žaloby předjímat.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy se shora uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a postupoval podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč z podané žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, náklady na odměnu jeho zástupce za tři úkony právní služby ve výši 9 300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a účast na jednání před soudem, po 3 100 Kč) dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (za tři úkony právní služby po 300 Kč) dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a dle ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. též částka 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 16 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce